

Suszter Balázs

Ballagási beszéd;2013 május 1. Pannonhalma:

*"Nézd csak, tudom, hogy nincsen mibe hinned,
s azt is tudom, hogy el kell mennem innen,
de pattanó szívem feszítve húrnak
dalolni kezdtem ekkor az azúrnak,
annak, kiről nem tudja senki, hol van,
annak, kit nem lelek se most, se holtan.
Bizony ma már, hogy izmaim lazulnak,
úgy érzem én, barátom, hogy a porban,
hol lelkek és göröngyök közt botoltam,
mégis csak egy nagy ismeretlen Úrnak
vendége voltam."*

-Kosztolányi Dezső

Kedves ballagó tizenkettedikesek, diáktársaim! Tisztelt osztályfőnök, prefektus urak, tisztelt tanári kar! Kedves atyák, szülők, rokonok, búcsúzó közösség!

Kosztolányi Dezső pár évvel halála előtt írta ezeket a sorokat. Ezek a távozó ember sorai. Egy olyan ember szavait hallhatjuk, aki tudatában van annak, hogy mennie kell. Ezek a számadó ember szavai. A távozásból adódóan ezek a mi soraink is. Búcsúzunk tehát és visszatekintünk.

A távozás váratlan, és kegyetlen. Arcon vág. Mi meg keressük az okokat fejvesztve, kutatjuk hogyan tovább, visszanezünk hat vagy négy évre, és kérdezzük. Kérdezzük miért, hova, honnan. Honnan, talán ez a leglényegesebb, a legmeghatározóbb kérdés, amit feltehetünk magunknak. Pannonhalmáról. Hogy miért, és hova, az csak a honnantól függ.

Ma, hasonló helyzetben lévő diákok tízezrei vannak tele kérdésekkel, és biztos vagyok benne, hogy nagyon sokan nem tudják hova, mert nem tudják a választ a honnanra, nem tudnak eligazodni múltjukon. Diákként nekünk is megvannak a kételyeink a jövőt illetően, de válaszolnunk is kell a kérdésekre. Egyenként, személyesen. Hiszen senki nem válaszol helyettünk, senki nem számol el helyettünk az itt eltöltött idővel, csak mi magunk. A kérdés: honnan?

Szent Márton hegyéről. Ég és föld közti helyről. A kapcsolatok, a párbeszéd színhelyéről. Ha máshonnan nem is, de a Mikulás-műsorból mindenki tudná még folytatni a sort. Ballagó diákként visszatekintve azonban mindent számba kell vennünk. Emlékeznünk kell a sok nehéz, dolgos időszakra is. A múlt tükrében meg kell látnunk a kevésbé szép pillanatokat. És muszáj figyelniük azokra, mert tudom, hogy sokunknak voltak kemény döntései, talán többen az idő előtti távozást is fontolgattuk.

Kosztolányi felismerte a távozás törvényszerűségét. Nem akart idő előtt menni, de azt is tudta, hogy elérkezik az idő, és vége lesz. Ő felismerte és már mi is tudjuk, hogy az időt nem lehet sürgetni. Ha megtesszük, és idejekorán feladjuk, elveszíthetünk valamit. Könnyen kicsúszhat kezünk közül a válasz. A válasz a fontos kérdésre. A válasz a honnanra.

Mi, kik most itt állunk, nem voltunk korán távozók. Kitartottunk. És ennek megtapasztalásával gazdagabbak is lettünk, mert higgyétek el: "az utaknak értelmük van", és mi a cél előtt már látjuk ezt, mert itt van a kezünkben a válasz a kulcskérdésre. Van válaszunk a honnanra. Ez legyen az első kérdés, és ez az első a legfontosabb legyen, mert elengedhetetlen az induláshoz. Elengedhetetlen,

hogy körbenézzünk, és csak aztán előre. Elengedhetetlen, hogy ha kikerülünk ezen falak mögül, meg tudjuk találni a magunk pannonhalmját bárhol. Különböző tapasztalatokkal, különböző értékekkel, de legyünk büszkék arra, hogy mi tudjuk a választ. Feleljünk bátran, vállaljuk múltunkat büszkén. Mert ha jövőnk bizonytalan is, a múlthoz mindig fordulhatunk, az stabil, és eltörölhetetlen, részünk minden szépségével, és keserűségével együtt.

De kikhez is fordulhattunk? Hiszen ebben a négy vagy hat éves periódusban nem voltunk egyedül. Köszönjük osztályfőnökeinknek, prefektusainknak, lelki vezetőinknek, tanárainknak, és az iskola minden láncszemének, hogy segítettek minket. Köszönjük, hogy segítettek megtalálni magunkban a válaszokat. Köszönjük, hogy megtanítottak bennünket az őszinte válaszadás képességére.

Kosztolányi Dezső tudta mi je van, mit szerzett, mit ért el, -ahogy ő mondja- tudta, hogy vendék volt, és azt is tudta kié. És nem félt. Bizakodó volt, mert feleletei voltak, de kérdései már nem. És - bár lehet, hogy nekünk még tucatnyi nagy kérdésünk lesz életünk során- ezt az elsőt, ezt az igazán nagyot őszintén válaszoljuk meg. Honnan?

Kívánom, hogy mindannyian megtaláljuk utunkat, és nektek pannonhalmiaknak pedig a kemény munka, a jövőbe vetett bizalom, és a boldog pillanatok példáját hagyjuk itt!